

Som jeg hørte ministeren, var det kun et spørgsmål om høringsret, som man nu ville ned-sætte en arbejdsgruppe om, og så var der lidt i forhold til Haagkonventionen, man ville se på.

Men det ville være rart at høre Venstres ord-fører: Hvad er det for nogle punkter, Venstre så synes, vi skal sætte os ned og snakke om? Og hvad er perspektivet for Venstre, at det skal munde ud i?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg vil gerne sige, at selve 12-års-reglen er jeg faktisk helt tilfreds med, og det er jeg jo ud fra, at jeg ved, at man godt kan høre børn, der er under 12 år, og det gør man alt afhængigt af, om de er modne til at blive hørt.

Hvis vi nu sletter det fuldstændig, hvad så? Skal alle børn så høres, uanset om de er modne til det eller ej?

Jeg synes, der er så mange løse ender, at jeg ikke vil diskutere det alene herfra, for jeg tror simpelt hen ikke på, vi kommer til målet på den facon.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg beder ikke fru Inge Dahl-Sørensen om at komme med den færdige løsning på, om Venstre vil stemme for eller imod, og lige præcis sådan skal paragrafferne se ud, men mere: Hvad er det for nogle punkter, Venstre mener vi skal sætte os ned og diskutere?

Jeg kan forstå, at spørgsmålet om høringsret er et af dem. Det får vi jo så at vide at der er ned-sat en arbejdsgruppe om, men hvad med nogle af de andre punkter? Noget af det, som jeg synes er spændende i noget af det nye fra Kristendemokraterne, er bl.a. det med mægling, inden folk bliver skilt, som jeg selv har talt for flere gange.

Er der nogen af de punkter, som Venstre også synes det kunne være spændende at drøfte muligheden for at undersøge nærmere?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg er altid åben for at undersøge og tale om alt, men jeg vil dog sige, at skulle man have alle til mægling, også hvis de er enige, synes jeg altså det er spild af tid og kræfter. Vi må bruge vores kræfter på problemerne.

Jeg ville altså nødig se, at folk, som går fra hinanden i mindelighed, og som også efterføl-

gende kan finde ud af alt, hvad der hedder sam-vær med børn, også skulle til en mægling. Vi skal jo altså heller ikke bruge ressourcer på noget, som ikke har ressourcer behov, så jeg vil si-ge, at det vil jeg ikke være med til.

Men hvis man skulle pinde det ud, så synes jeg, vi skulle mødes. Lad os sætte os sammen og finde ud af de her ting.

Kl. 15.15

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo ganske rigtigt, som der er sagt her i dag, at det ikke er første gang, vi diskuterer spørgsmålet om bedre sikring af barnet i forbin-delse med forældremyndigheds- og samværs-sager, og jeg tør også godt love, at det heller ikke bliver sidste gang. Jeg tør også love det til de mange, som sidder uden for det her hus, som netop har efterlyst, at vi turde og ville gå ind og lave en lovgivning på området, som i større ud-strækning, end tilfældet er i dag, ville tilgodese nogle af de problemer, som der rent faktisk er.

Det er så væsentligt, at vi både i lovgivningen og også i praksis sikrer bedst mulige forhold for børn i de her meget svære sager. Det er da kor-rekt, som ministeren siger, at det er få sager. Ja, heldigvis, og det skal vi glæde os over, men det er sådan set underordnet, både for de forældre og ikke mindst for de børn, som hører til det mindretal, hvor der er problemer. For dem er det sådan set underordnet, om de kun udgør 5 pct., 10 pct., eller hvor meget de udgør. For det enkel-te barn, for den enkelte familie er det en trage-die, hvis ikke det lykkes at løse det på en ordentlig måde, og for et barn kan det rent faktisk komme til at betyde nogle uhyggelige skader, som vil følge barnet resten af livet.

Derfor er det vores forpligtelse at gøre det her ordentligt og seriøst, men også hele tiden prøve at gøre det på en måde, så vi følger med den ud-vikling, der er i tiden. For os er det meget afgø-rende, at det hele tiden er med udgangspunkt i, hvad der er bedst for barnet, når der skal træffes de her afgørelser.

Vi synes også, det er relevant, at barnet bliver medinddraget, har mulighed for frit at udtrykke sine ønsker, uden at det derved på nogen måde er sådan, at barnet bliver pålagt ansvaret for fam-iliens situation. Vi ved, at børn selv i en meget ung alder føler, at de er en del af årsagen, og at de tager en del af ansvaret, når deres forældre ikke kan finde ud af at leve sammen.

Vi har børn, der ikke bare føler medansvar, men faktisk føler det som et meget personligt